

Dosar nr. ...

ROMANIA
TRIBUNALUL ...
SECȚIA

Ședința publică din 31 Octombrie 2024

Președinte ..
Grefier ...

ÎNCHEIERE

Pe rol judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul ... și pe pârâta .., având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează cele anterior menționate cu privire la procedura de citare, că la data de 01.10.2024 ... a depus concluzii, iar la data de 28.10.2024 ... a depus la dosar punct de vedere, după care:

În temeiul art. 131 din Noul Cod de procedură civilă, Tribunalul, din oficiu, procedează la verificarea competenței și constată că este competent general, material și teritorial să soluționeze prezenta cauză, având în vedere prevederile art. 10 alin. 1 și alin. 3 din Legea nr. 554/2004.

Instanța pune în discuție instanța necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024 pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept: dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017 raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) lit. b și c din același act normativ, astfel cum a fost stabilită prin Decizia ÎCCJ- Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 80/2023 și Decizia CCR nr. 794/2016, salariul de bază al funcționarilor publici din cadrul direcțiilor județene de sănătate publică trebuie să se realizeze la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul aceleași categorii profesionale respective familiei ocupaționale existent la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Instanța rămâne în pronunțare, inclusiv pe suspendarea judecății până la soluționarea de către ICCJ a chestiunii de drept și amână pronunțarea la data de 14.11.2024, pentru când pronunțarea se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

INSTANȚA

Având nevoie de timp pentru a delibera, urmează să amâne pronunțarea,

DISPUNE

Amână pronunțarea la data de 14.11.2024. Pronunțarea se va face prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, conform art. 396 alin.(2) Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședința publică de la 31 Octombrie 2024.

Președinte,

.....

Grefier,

.....

Dosar nr. ...

R O M Â N I A
TRIBUNALUL ...
SECȚIA ...

Ședința publică din 14 Noiembrie 2024

Președinte ...
Grefier

Î N C H E I E R E

Pe rol judecarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul Sindicatul ..., în numele și pentru membrul său de sindicat ... și pe pârâta ..., având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile asupra fondului cererii au avut loc în ședința publică din 31.10.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea zi, ce face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 14.11.2024, când:

INSTANȚA

Deliberând asupra cauzei de față,

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului ... sub nr. ..., reclamantul .., prin reprezentant legal Sindicatul ..., a solicitat, în contradictoriu cu pârâta ..., anularea art. 1 - 3 cu privire la stabilirea salariului de bază din Dispoziția ...; obligarea pârâtei să stabilească salariul de bază al reclamantului la nivelul maxim de salarizare existent în plată, utilizat pentru aceleași funcții similare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, existent la nivelul ...; obligarea pârâtei să recalculeze și să achite drepturile salariale cuvenite reclamantului reprezentând diferența dintre drepturile salariale stabilite la nivelul maxim și drepturile achitate efectiv începând cu luna ianuarie 2024 până la data plății efective, actualizate cu rata inflației, de la data nașterii dreptului, cu dobânda legală penalizatoare, până la plata efectivă a acestor drepturi.

În fapt, reclamantul deține calitatea de funcționar public în cadrul pârâtei, ocupând funcția publică de conducere de șef serviciu, grad II.

Reclamantul face parte din familia ocupațională de funcții bugetare "Administrație".

În cadrul acestei familii ocupaționale, funcția ocupată de reclamant se regăsește în Anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului din fonduri publice, anexă care reglementează această familie ocupațională de funcții bugetare.

În ceea ce privește categoria profesională, cererea vizează categoria de personal "funcționari publici", încadrați pe funcții publice, din categoria "execuție", care sunt prevăzute din punct de vedere salarial în Legea-cadru nr. 153/2017 în:

Capitolul I lit. A. Salarizarea funcționarilor publici pct. II. Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale

La 1 iulie 2017 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017, care a integrat dezlegările oferite prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016 a Curții Constituționale în normele de la art. 6 lit. b) și c) din această lege, respectiv în conținutul conceptual al principiului nediscriminării (care reclamă eliminarea oricăror forme de discriminare și

instituirea unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție) și în cel al principiului egalizării în salariul maxim aflat în plată pentru persoane din aceeași instituție sau autoritate publică (în sensul asigurării de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală).

Art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 reglementează principiile care se regăsesc la baza sistemului de salarizare, printre care și principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție, respectiv principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală.

Conform prev. art. 39 alin. 3) din Legea-cadru, prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul are calitatea de ordonator de credite.

Prin Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice s-a urmărit înlăturarea discriminărilor create prin legislația anterioară, iar până la aplicarea integrală și unitară a anexelor legii începând cu anul 2023, în perioada aplicării etapizate conform art. 38 din lege, salarizarea personalului se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care este numit/încadrat, art. 39 din lege constituind temeiul legal pentru eliminarea inechităților.

Aspectul potrivit căruia, între persoanele care exercită funcții similare (aceeași funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate) nu ar trebui să existe diferențe salariale, aspecte care se regăsesc și în cuprinsul Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016.

În România, respectarea Constituției este obligatorie, potrivit art. 1 din Legea Fundamentală.

Motivația în drept a acestor pretenții rezidă din interpretarea jurisprudențială, cu caracter obligatoriu, dată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 80/2023 care a statuat că în interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

Referitor la quantumul maxim al salariilor de bază ce se solicită în prezenta speță, cu indicarea funcțiilor similare pentru care se pretind drepturile solicitate, potrivit pct. 39 din Decizia ICCJ nr. 80/2023, în temeiul căruia a formulat acțiunea, în vederea egalizării prevăzute de Decizia mai sus menționată. Curtea Constituțională a reținut la paragraful 32 din această decizie că «nivelul maxim al salariului de bază»..... la care se face egalizarea prevăzută de art. 3* alin. (1) din OUG nr. 57/2015 urmează să se stabilească prin raportare la o funcție similară, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

În ceea ce privește quantumul maxim al salariului de bază ce se solicită, instanța va obliga pârâta să stabilească salariul de bază al reclamantului prin raportare la salariul deținut de un alt salariat cu o funcție similară din cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv

familiei ocupaționale, din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, poz. IA Funcții publice de conducere/execuție - sef serviciu, respectiv 16.320 lei, pentru considerentele mai sus arătate.

Odată cu intrarea în vigoare a Deciziei ICCJ nr. 80/2023, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 84 din 30 ianuarie 2024, având în vedere caracterul imperativ și general obligatoriu al Deciziei, pârâta avea obligația de a stabili salariul reclamantului în conformitate cu prevederile deciziei, la nivelul maxim.

Această obligație apreciază că subzistă atât începând cu luna ianuarie 2024 (luna intrării în vigoare a Deciziei ICCJ 80), cât chiar mai devreme: iulie 2017 (data intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017), având în vedere asumarea de legiuitor a egalității de tratament juridic, un tratament juridic echitabil și nediscriminatoriu între categoriile de personal din sectorul bugetar care desfășoară muncă de valoare egală, în sensul de a se asigura acestora, prin aplicarea dispozițiilor legii de salarizare, o remunerație egală, așa cum s-a reținut și la pct. 29 alin. 38 din considerentele Deciziei nr. 23 din 26 septembrie 2016 a ÎCCJ - Completul pentru dezlegarea chestiunilor de drept. Principiul remunerării egale și al egalității de tratament, unul din principiile fundamentale ale Comunității Europene. În interpretarea acestui principiu (la care face referire Directiva 75/117/TCE adoptată în 1975 privind plata egală), potrivit Hotărârii preliminare a Curții (CJCE) din 8 aprilie 1976, în cauza Defrenne c. SABENA, 43/75, Rec. 4551 [1], privind interpretarea art. 119 din Tratatul CEE (art. 141 privind Tratatul CE), s-a statuat că principiul remunerării egale din art. 119 este susceptibil de a fi invocat în fața instanțelor naționale, iar acestea au datoria de a asigura protecția drepturilor pe care această dispoziție o conferă justițiabililor, în special în cazul discriminărilor care își au originea în mod direct în dispoziții legislative sau convenții colective de muncă, precum și în cazul unei remunerări inegale pentru muncă egală atunci când aceasta este realizată în aceeași instituție sau în același serviciu, privat sau public.

În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 3 alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016). "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", la care se face egalizarea prevăzută de art. 3' alin. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016) trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familiei ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică."

În cauză, instanța de fond este sesizată cu o acțiune având ca obiect stabilirea cuantumului salariului brut lunar, în motivarea căreia arată că reclamantul are salariul de bază brut mai mic decât alți colegi din alte instituții din țară încadrați în alte instituții sau autorități publice pe aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale a "funcționarilor publici", respectiv familiei ocupaționale de funcții bugetare "Administrație", realizându-se astfel o discriminare între reclamant și alți colegi cu aceeași încadrare, ca urmare a aplicării greșite a actelor normative succesive emise în materia salarizării, așa cum în mod constant și succesiv au reținut ÎCCJ și CCR.

Din înscrisurile depuse la dosar rezultă că reclamantul din prezenta cauză beneficiază de un salariu mai mic decât cel al colegilor acestora din cadrul instituțiilor similare din țară, precum cea expres indicată, ceea ce creează o discriminare în raport cu prevederile alin. 1 art. 16 din Constituția României și ale art. 39 și art. 6 din Legea nr. 153/2017 care consacră în mod expres respectarea principiului nediscriminării și al egalității salariale și a principiul

remunerării egale și al egalității de tratament, unul din principiile fundamentale ale Comunității Europene. În interpretarea acestui principiu (la care face referire Directiva 75/117/TCE adoptată în 1975 privind plata egală), potrivit Hotărârii preliminare a Curții (CJCE) din 8 aprilie 1976, în cauza Defienne c. SABENA, 43/75, Rec. 4551 [1], privind interpretarea art. 119 din Tratatul CEE (art. 141 privind Tratatul CE), s-a statuat că principiul remunerării egale din art. 119 este susceptibil de a fi invocat în fața instanțelor naționale, iar acestea au datoria de a asigura protecția drepturilor pe care această dispoziție o conferă justițiabililor, în special în cazul discriminărilor care își au originea în mod direct în dispoziții legislative sau convenții colective de muncă, precum și în cazul unei remunerări inegale pentru muncă egală atunci când aceasta este realizată în aceeași instituție sau în același serviciu, privat sau public.

Pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Prin desfășurarea aceluiași activități, atribuții și competențe la nivelul aceluiași funcții publice este necesar ca prevederile legale menționate să fie aplicate în sens pozitiv, adică în avantajul salariatului și nu în dezavantajul acestuia, astfel încât să se ajungă la salarii de bază identice pentru aceleași funcții, aceleași atribuții și competențe și să nu se creeze discriminări.

În situația de față, prin acordarea, în cadrul aceleiași familii ocupaționale, pentru aceeași categorie de personal care îndeplinește aceleași atribuții, a salariilor de bază diferite este încălcat flagrant inclusiv principiul egalității între cetățeni prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. 2 din OUG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Cât privește petitul vizând plata dobânzilor și actualizarea sumelor, drepturile menționate se cuvin pentru neplata la scadență a sumelor datorate, reclamantul fiind privat de folosirea sumei de bani cuprinsă între data scadenței și data plății efective, prin urmare fiind incidente în cauză prevederile art. 1530 și următoarele din noul Codul civil. Cu privire la acest aspect, relevantă este și Decizia nr. 2/17.02.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 21/2013 (RIL) și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411/3.06.2014, prin care s-a statuat că, „în aplicarea dispozițiilor art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 alin. 1, alin. 2 teza I și art. 1.535 alin. 1 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, pot fi acordate daune-interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru plata eșalonată a sumelor prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea unor drepturi salariale personalului din sectorul bugetar în condițiile art. 1 și 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, aprobată cu modificări prin Legea nr. 230/2011”.

Având în vedere aceste motive, solicită obligarea pârâtei să îi acorde reclamantului plata despăgubirilor solicitate prin prezenta cerere, actualizate, plus dobânda legală, calculată de la data la care această obligație trebuia executată și până la plata efectivă.

Pârâtaa formula întâmpinare, prin care a solicitat respingerea acțiunii formulate, ca fiind neîntemeiată.

În apărare, pârâta arată că stabilirea drepturilor de natură salarială ale reclamantului se face conform Legii nr. 153/2017- privind salarizare unitară a personalului plătit din fonduri publice. Anexa nr. VIII -Familia Ocupațională de Funcții Bugetare „ADMINISTRAȚIE”.

Reclamantul contestă modalitatea de stabilire a drepturilor salariale începând cu data de 01.01.2024, acuzând faptul că la stabilirea acestora au fost încălcate principiul nediscriminării și egalității de tratament, așa cum acestea sunt reglementate de art. 6, lit.b) și c) din Legea nr. 153/2017.

În susținerea acestei teze reclamantul face trimitere la jurisprudența constituțională, respectiv dezlegările date de Curtea Constituțională, dar și la Decizia nr. 80/2023 a ICCJ referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

În raport de motivele de fapt și de drept pe care reclamantul își fundamentează acțiunea învederează că, prin Dispoziția cu nr. 251/12.02.2024 au fost stabilite drepturile salariale, pentru -Inspector Sef - SCSP, în conformitate cu prevederile OUG nr. 128/2023 pentru unele măsuri referitoare la salarizarea personalului din învățământ și alte sectoare de activitate bugetară.

Cu referire la drepturilor salariale stabilite pentru salariat, începând cu data de 01.01.2024, face următoarele precizări:

Prin OUG nr. 128/2023 pentru unele măsuri referitoare la salarizarea personalului din învățământ și alte sectoare de activitate bugetară, care în fapt aduce modificări și completări la Legea-cadru nr.153/2017, s-a reglementat stabilirea nivelului de salarizare a funcționarilor publici și personalului contractual din serviciile publice deconcentrate ale instituțiilor din subordinea și sub autoritatea Ministerului Sănătății, respectiv direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București la nivelul la nivelul de salarizare al personalului din cadrul instituțiilor în subordinea cărora funcționează, respectiv Ministerul Sănătății, sens în care prin art. III, pct. 3 și 4 se modifică/completează Anexa nr. VIII, la capitolul I litera A punctul I, asteriscul " și Anexa nr. VIII, la capitolul II, litera A punctul I .

Tot prin acest act normativ, respectiv art. V, sunt reglementate condiționalitățile pe care ordonatorul de credite trebuie să le respecte la stabilirea drepturilor cuvenite salariaților și anume :

1. Diferențele salariale pentru funcțiile din cadrul structurilor subordonate rezultate din prevederile art. III pct. 3 și 4 și ale art. IV, se aplică în două tranșe egale, începând cu 1 ianuarie 2024 și 1 iunie 2024.

Diferențele salariale se calculează la salariul de bază aferent lunii decembrie 2023.

Salariile stabilite nu vor depăși salariile aflate în plată la structurile supraordonate, respectiv salariile din cadrul Ministerului Sănătății.

De asemenea, în acord cu dispozițiile legale, la stabilirea salariului de bază au fost avute în vedere:

Adresa MS - DPSS nr. 112/10.01.2024 prin care este transmisă lista funcțiilor publice și a celor contractuale din cadrul MS, cu salarizarea aferentă stabilită valabilă la data de 31.12.2023

Ordinul comun MS și MMSS nr. 896/583/02.02.2024 privind asimilare funcțiilor și a salariului de bază pentru personalul din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București.

Asadar, pentru aprobarea Dispoziției contestate pe lângă actele normative prezentate au fost avute în vedere și actele administrative anterioare de stabilire a salariului de bază, salariu aferent lunii decembrie 2023, fapt care probează corectitudinea, realitatea și legalitatea drepturilor salariale acordate, atât în ceea ce privește diferențele rezultate, cât și cuantumul tranșelor începând cu 1 ianuarie 2024 și 1 iunie 2024.

În ceea ce privește salariul de bază aflat în plată la data de 31.12. 2023 pentru personalul din cadrul Serviciului de Control în Sănătate Publică includea majorarea de 7,5 % prevăzută de subpunctul 1.4., pct.1, Cap.1 din Anexa nr. 2 la Legea nr.153/2017, aspect juridic avut în vedere la calculul diferentelor salariale acordate începând cu data de 01.01.2024, prin raportare la salariile de baza aflate în plată pentru funcții similare la nivelul Ministerului Sănătății.

Dat fiind considerentele de fapt si de drept mai sus prezentate, stabilirea salariului de bază s-a făcut cu respectarea prevederilor legale, or din această perspectivă apreciază ca motivele și criticile formulate sunt neîntemeiate.

Analizând într-o primă fază cererea de chemare în judecată constatăm că se invocă anumite motive de nelegalitate la stabilirea salariului de bază care privesc încălcarea principiului nediscriminării și al principiului egalității.

Cu alte cuvinte, reclamantul solicita egalizarea salariului de bază cu nivelul maxim care se aplică la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale, respectiv cu personalul cu același statut de funcționari publici din cadrul Caselor Județene de Asigurări de Sănătate invocând în susținere principiul nediscriminării și egalității de tratament așa cum legiuitorul le-a aprobat prin Legea nr. 153/2017.

În dovedirea situației de discriminare este depus un înscris intitulat „ Lista funcțiilor din cadrul CNAS " care intra în categoria personalului plătit din fonduri publice conform art. 33 din Legea nr. 153/2017 de unde rezulta într-adevăr diferite mari de încadrare din perspectiva salariului de baza, fata de cel acordat reclamantului.

Referitor la situația de discriminare pe care o invocă reclamantul, în raport de alte categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale, apreciază că analiza este una mult mai complexă și trebuie demonstrată dincolo de orice dubiu.

Astfel, OUG nr. 137/2002 definește „discriminarea " ca fiind „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la, o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice".

Tot pe acest subiect doctrina, dar si jursiprudența, definesc discriminarea ca fiind „diferența de tratament aplicată la două sau mai multe persoane aflate în situații identice sau comparabile pe baza unui criteriu interzis sau, dimpotrivă, tratarea identică a unor persoane aflate în situații diferite, atât timp cât un asemenea tratament nu are o justificare rezonabilă și obiectivă. Așadar „principiul egalității de tratament" exclude ca „situațiile compatibile" să fie tratate diferit, iar „situațiile diferite" să fie tratate identic, or din această perspectivă atât Instanța, cât si organismele cu atribuții în domeniu, au pârghiile juridice si nu numai care să permită o analiză obiectivă și întemeiată a situației de discriminare.

În acest sens, menționează că prin Legea nr. 250/2016 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și pentru modificarea și completarea unor acte normative, s-a recunoscut același statut și au fost acordate aceleași drepturi personalului de la nivelul direcțiilor de sănătate publică județene cu cel al caselor județene de asigurări de sănătate .

(1⁶) Începând cu luna decembrie 2016, salarizarea personalului din cadrul caselor de asigurări de sănătate județene, a municipiului București și din cadrul Casei Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești se stabilește la nivelul de 85% din salariile stabilite la nivel central pentru personalul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, pe baza unei metodologii aprobate prin ordin al președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, având în vedere funcția/gradul/treapta și gradația de salarizare, funcțiile specifice prevăzute de lege pentru casele de asigurări de sănătate județene, a municipiului București și Casa Asigurărilor de Sănătate a Apărării, Ordinii Publice, Siguranței Naționale și Autorității Judecătorești, precum și echivalarea unor funcții specifice activității caselor de asigurări de sănătate.

(1⁹) Prevederile alin. (1⁵)-(1⁶) se aplică în mod corespunzător și personalului din cadrul direcțiilor de sănătate publică județene și a municipiului București."

În drept: C. P. Civilă, Legea nr. 153/2017, OUG nr. 128/2023 , OG nr.137/2000. Decizii CCR și Decizia 80/2023 a ICCJ

La termenul de judecată din data de 31.10.2024, Tribunalul a pus în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024 pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept:

- dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din legea nr. 153/2017 raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din același act normativ, nivelul de salarizare al funcționarilor publici din cadrul direcțiilor județene de sănătate publică se realizează la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept:

Potrivit art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62 / 2024, dacă în cursul judecății proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salariată ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective. Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Potrivit art. 1 alin. (1) din același act normativ, dispozițiile ei se aplică proceselor privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

În speță, reclamantul solicită anularea Dispoziției privind salarizarea și obligarea părâtei să stabilească salariul de bază la nivelul maxim de salarizare existent în plată utilizat

pentru funcții similare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, existent la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Așadar obiectul cauzei îl vizează drepturile salariale ale acestei categorii de personal plătit din fonduri publice.

De asemenea, din verificările efectuate, a rezultat că problema de drept menționată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici obiectul unei sesizări pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în curs de soluționare.

Cu privire la această chestiune, instanța arată faptul că principiul egalizării cu venitul maxim în plată astfel cum a fost interpretat prin Decizia Curții Constituționale nr. 794 din 15 decembrie 2016 și prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în aplicarea Legii nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului, cu modificările ulterioare, nu poate fi preluat mutatis mutandis în litigiile vizând calculul drepturilor salariale în baza Legii-cadru nr. 153/2017, dat fiind faptul că această lege conține o reglementare nouă, ce instituie dispoziții distincte, inclusiv în ceea ce privește principiul egalității care, potrivit art. 6 lit. c) din lege, se înfăptuiește "prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală".

Acțiunea reclamantului nu este fondată în raport cu motivele invocate, nefiind îndeplinită condiția ca în aplicarea principiului egalizării, astfel cum este reglementat prin Legea 153/2017, inclusiv prin art. 39 mai sus redat, să fie avuți în vedere pentru comparația drepturilor salariale, funcționari publici din cadrul unor instituții sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar.

Funcțiile și atribuții celor două entități, ..., respectiv ..., presupun în mod evident competențe, sarcini specifice, responsabilități diferite.

Își găsesc incidență în argumentarea acestui punct de vedere considerentele Deciziei ICCJ nr.48/2019 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept: „123. *Fără a relua considerațiile teoretice și precizările terminologice anterioare, se constată că textul de lege suscitât impune, în ce privește stabilirea unui nivel maxim de salarizare la nivelul mai multor instituții sau autorități publice, ca acele entități să se afle în subordinea unui ordonator de credite comun, să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții și atribuții, să se situeze la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar. Toate aceste condiții trebuie să fie îndeplinite cumulativ, așa cum rezultă în mod explicit din articolul precitat.*

Față de aceste considerente, Tribunalul reține că în cauză este vorba despre un proces privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, astfel că, în baza art. 2 alin. (1) din OUG 62/2024 va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție pentru lămurirea chestiunii de drept privind: *dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din legea nr. 153/2017 raportat la principiile reglementate de art. 6 alin. (1) din același act normativ, nivelul de salarizare al funcționarilor publici din cadrul direcțiilor județene de sănătate publică se realizează la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.*

Va suspenda judecarea prezentei cauze până la soluționarea sesizării de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Prezenta încheiere se va comunica ÎCCJ și se va comunica prin email către curțile de apel și tribunalele din țară.

DISPUNE

În temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu rezolvarea de principiu a chestiunii de drept constând în: dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) din Legea nr. 153/2017, prin raportare la principiile reglementate de dispozițiile art. 6 alin. (1) din același act normativ, nivelul de salarizare al funcționarilor publici din cadrul direcțiilor județene de sănătate publică trebuie să se realizeze la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

Suspendă judecarea cauzei având ca obiect anulare act administrativ, formulată de reclamantul ..., membru de sindicat, prin reprezentant legal Sindicatul ..., în contradictoriu cu pârâta ..., pînă la pronunțarea hotărîrii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Cu drept de recurs pe toată durata suspendării.

Fixează termen administrativ de verificare la data de 30.05.2024.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 14.11.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, potrivit dispozițiilor art. 396 alin. (2) C.proc.civ.

Președinte,

.....

Grefier,

.....

Redactat/tehnoredactat judecător ...

18.11.2024/4 ex.